

گزارش شرکت در نمایشگاه IT شیراز

عصر روز سه‌شنبه مورخ ۱۳۸۱/۸/۷ حاج آقای محسن‌زاده به بنده اطلاع دادند که: «امشب به جهت بازدید از نمایشگاه IT عازم شیراز خواهیم بود». این سفر ساعت ۱۰ شب با خودروی پژوی مرکز به هدایت آقای صدری راننده‌ی با سابقه‌ی بسیاری از علماء و مراجع از جمله آیات عظام جوادی، مصباح، صانعی، مظاهری و حسینی الهاشمی با همراهی حجة الاسلام حسینی مدیر خدمات پژوهشی از مقابل درب ساختمان شماره ۱ مرکز مدیریت آغاز شد.

صبح روز چهارشنبه ساعت ۱۰ در شیراز بودیم و پرسان پرسان محل نمایشگاه را در منتهی‌علیه شهرک گلستان، جایی که دیگر تا قلّه‌ی کوه خانه و کاشانه‌ای به چشم نمی‌خورد، پیدا کردیم. سه سوله‌ی بزرگ پوشانده شده با چادر نایلونی که یکی هنوز نیمه‌کاره بود در میان پای‌کوهی سنگلاخی خود نمایی می‌کرد.

وارد نمایشگاه شدیم. يك تيم سه نفره از حوزه‌ی علمیه قم برای شرکت در نمایشگاه IT آمده‌اند، اندکی عجیب به نظر می‌رسید. ظاهر نمایشگاه حاکی از بسته بودن آن می‌داد، چه این که Exhibitor ها هنوز در جوش و خروش بودند و غرفه‌داران در حال ساخت و چینش اجناسشان. عابری به قصد خیرخواهی ما راهنمایی کرد: «اگر برای نمایشگاه آمده‌اید که ساعت ۷ عصر افتتاح می‌شود و اگر قصد شرکت در همایش را دارید باید به باشگاه دانشگاه بروید!».

میدان دانشجو، خیابان ساحلی و باشگاه فرهنگی دانشجویان منتظر ما بود! پژو آمد چرخید جلوی درب ورودی باشگاه، توقف نکرد، میله بالا رفت و افسران نگهبان با بلند کردن دست ادای احترام کردند. اتومبیل با چهار سرنشین غیرعادی وارد محوطه شد. «روحانی جماعت را چه به IT» به گمانم هر که ما را در آن هیئت می دید همین را با خود می گفت! «حتماً این ها هم از طرف ریاست جمهوری مأموریتی دارند که این جا آمده اند». چرا ریاست جمهوری، زیرا تنها ارگانی است که روحانی هایش در قهوه خانه های لبنان پا روی پا بحث روشنفکری می کنند! اتفاقاً آنان همین را از ما پرسیدند: «آیا شما از دفتر ریاست جمهوری تشریف آورده اید؟».

همه چیز انگلیسی، حتی تابلوی دستشویی و نمازخانه (!) گویا این همایش را برای ایرانیان نساخته باشند. نام همایش Eur@sia ICT 2002 نخستین همایش در نوع خود که ایران میزبان آن بود. همایش اروپا و آسیا در موضوع IT با کنفرانس ها و کارگاه هایی که فقط انگلیسی را زبان می دانستند و ما انتخاب کردیم: Electronic Government Workshop.

از میان چهار کارگاه آموزشی و چهار کنفرانس که در سالن های سعدی، حافظ، مولوی، خیام، رازی، صدرا، سینا و خارزمی برپا بود ما حافظ را برگزیدیم! يك کارگاه در موضوع:

«دولت الکترونیك»

در دو ساعت زمان این کنفرانس، سه نفر صحبت می کردند:

— ترامپر از استرالیا.....چالش های آتی در دولت الکترونیک

— فهیمی از ایران.....دولت الکترونیک: فرصت ها و چالش ها

— وامیلین از هلند.....دولت الکترونیک نقش شهروندان را تحکیم می کند؛ مدل داچ

به اولی نرسیدیم ولی دومی و سومی را درك کردیم.

دکتر فهمی مطالبی را توضیح داد که فهرست آن چنین است:

— مهم‌ترین ثمره‌ی دولت الکترونیک پائین آوردن هزینه‌های نقل و انتقال است.

— پنج چالش و مشکل در پیش رو داریم که:

اولی کاهش امنیت است. دشمنان يك ملت همیشه مترصد یافتن يك سوراخ برای نفوذ و خرابکاری هستند و دولت الکترونیک قدرت حمله‌ی آنان به تأسیسات دولت را که از راه دور قابل کنترل هستند می‌دهد.

دومی کمبودها است. نبود برنامه‌نویس کافی، عدم آشنایی مردم با رایانه و خلاصه خیلی کمبود هست.

سوم نیروی کار که کم داریم. دولت باید سازمان‌های خود را مجبور نماید نیروهای ماهر استخدام کند. مهارت‌های تجزیه و آنالیز، مهارت‌های مدیریت اطلاعات، مهارت‌های فنی، مهارت‌های ارتباطی و مهارت‌های کنترل و مدیریت پروژه.

چهارم ساختار هزینه است که درست محاسبه نمی‌شود. به دو دلیل پیچیدگی محاسبه‌ی هزینه‌های این سیستم‌ها و نبود مدل‌های جامع ما قادر به محاسبه‌ی درست هزینه‌ها نبوده و در حین کار دچار کمبود بودجه شده کار می‌خواهد.

پنجمین دشواری هم اختلاف طبقاتی دیجیتالی است. با این که ادعای IT رفع همه نوع تبعیض و جریان عدالت است ولی در عمل کسانی که سرورهای قوی و پر سرعت دارند موفق‌تر هستند در گرفتن و جذب خدمات!

— در سال ۲۰۰۱ مطالعاتی انجام شده است و آمار آن نشان می‌دهد که ۲۲۸۸ سایت دولتی از ۱۹۶ کشور دنیا بر روی اینترنت وجود دارد. از این تعداد:

۶٪ به درگاه‌های مستقیم وزارت‌خانه‌ها متصل‌اند.

۶٪ امنیت و محرمانه ماندن اطلاعات خود را تضمین کرده‌اند.

۳٪ امنیت اطلاعاتی دارند.

۲٪ برای معلولان راه کارهای ویژه دارند (مانند نابینایان که امکان کار با رایانه‌های معمولی را ندارند).

۳۳٪ قابلیت جستجو دارند.

و ۸٪ دسترسی کامل و Online دارند.

این مطلب نگران کننده است و نشانه‌ی عدم موفقیت.

— پیشنهاداتی برای ایران:

— طرح ملی IT (طرح تکفا) انجام شود.

— دولت در تمام سطوح تحت این طرح قرار گیرد.

— حمایت قضایی مردم در برابر جرم‌های رایانه

— تأسیس يك شورای ملی برای انتقال دولت به وضع IT

— طراحی يك طرح آموزش ملی برای آشنایی با IT

— حداقل نیاز ما برای ورود به IT:

— رعایت استانداردها برای تعامل با دیگران

— امنیت

— فرهنگ جامعه (آن قدر اهمیت دارد که ما ناگزیر به مهندسی

مجدّد جامعه هستیم!!!)

رشد جامعه‌ی IT و گام‌هایی به سوی دولت الکترونیک و نیاز به حمایت حقوقی محور بحث‌های وامیلین بود، مردی ۳۰ ساله، عینکی، بور، قد بلند و لاغر از کشور زیر آب، هلند! او ثمره‌ی IT را زمان، فضا و امضاء الکترونیکی می‌دانست و قائل بود با ارزش IT که راحتی، کارکرد بالا و نوآوری است تعامل دو طرفه دارد. در ادامه به کتاب «جامعه‌ی شبکه‌ای» اثر کاستنلر ارجاع داد و دولت الکترونیک و جامعه‌ی شبکه‌ای را دو بازوی

حکومت الکترونیکی دانست. پیام آخر او این بود: «دولت الکترونیک يك دولت جدید است، دولتی که شایسته‌ی احترام از سوی متمدنین است».

ساعت ۱۲ شد و پایان این کارگاه و نماز و نهار و این جا بود که ما فهمیدیم علت کم جمعیت بودن این همایش آن است که ورودی آن ۵۰،۰۰۰ است! همه هم کارتهایی دارند که با آن غذا و هتل و سرویس‌های رفت و برگشت در اختیارشان است و ما را هم نادانسته راه داده‌اند! ما تنها مسافران رایگان IT ایران بودیم!

از ۳۳ کنفرانس و ۲۴ کارگاه در هر لحظه حدود ۷ فقره هم‌زمان می‌گشتند، يك روز سه‌شنبه هم که ما در شیراز نبودیم، که سر جمع حداکثر شانس شرکت در ۶ کنفرانس یا کارگاه را داشتیم. از این ۶ کنفرانس و کارگاه انتخابی ما هم ۳ مورد برگزار نشد. خیلی از کنفرانس‌ها برگزار نشد. هماهنگی مشکل داشت یا چیز دیگری نمی‌دانم!

در موضوع E-Learning هم شرکت جستیم. یعنی آموزش غیرحضوری که می‌شود:

«آموزش الکترونیک»

این اساساً علت شرکت ما در این همایش یکی آموزش غیر حضوری و یکی هم شبکه‌ی اداری که هر دو را در طرح شبکه گنجانده‌اند.

و من در کنفرانس Web-based Application هم شرکت کردم که متد و روش برنامه‌نویسی برای این دو سیستم است. يك جوان هندی به نام آگراوال در مورد شبکه‌های چند سروری و Cluster ها صحبت کرد. استفاده‌های زیادی کردم که یکی از آن استفاده‌ها مات شدن مهندس استاد راهنمای دانشگاه آزاد شیراز در موضوع طراحی يك سیستم E-learning در این دانشگاه شد. این سیستم که گزارش کاملش را باید آقای محسن‌زاده تنظیم نماید، چرا که او اولین بار این‌ها را در نمایشگاه پیدا کرد، توسط سه دانشجو، طراحی شده بود. به عنوان استاد

راهنمای این پروژه‌ی دانشجویی، به خیال این که این آقا سیّد که نمی‌فهمد، از کار دانشجویانش تعریف بیش از حد می‌کرد، وقتی که به حول و قوه‌ی پروردگار حالش تا

بیخ گرفته شد حرف را عوض کرد، گفت: «این پروژه را دانشجویان نوشته‌اند، بله هیچی ندارد حق با شماست ولی من خودم پروژه‌های بزرگی می‌گیرم، سیستم شبکه‌ای اداره برق شیراز را من طراحی کرده‌ام». موقع رفتن پرسید: «شما در چه رشته‌ای درس خوانده‌اید و این اطلاعات را از کجا دارید؟». می‌پنداشت که علم به تعلّم است! و من تیر خلاص را رها کردم: «طلبه‌ها عادت ندارند بگویند چه خوانده‌اند، این علم‌ها حجاب اکبر است!» و آمدم بیرون و رفتم.

عصر ساعت ۷ در افتتاحیه‌ی نمایشگاه شرکت کردیم. فردا صبح هم دوباره همایش و عصر نمایشگاه و بعد از زیارت شبانه‌ی حضرت شاه چراغ برادر بزرگوار امام هشتم علیه‌السلام، صبح زود به قصد شهر مقدّس قم حرکت کردیم.

نمایشگاه و همایش و کنفرانس اهمیتش به ارتباطات است. نشانی‌هایی را که به دست آوردیم می‌نویسم تا از دست نرود:

— Gerald Jaschke به نشانی: jaschke@ipsi.fhg.de

—

— خانم Maya Satratzemi یونانی که در موضوع E-learning کار کرده بودند.

maya@uom.gr Macedonia.uom.gr/vmaya

— آقای لطیف سّی مذهب که با لباس خود در IT شرکت کرده بودند و در انگلستان

مهندسی Data engineering داشتند و با بر و بچه‌های دیارتمان E-learning دوست بود

قرار شد از طریق نشانی‌اش به ما آن‌ها را معرفی کند: latiful.hoque@cis.strath.ac.uk

—

— يك سایت E-learning: blackboard.com

—

—
—
—
—
—

التماس دعا
موسوی موشح